

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

23.03.2020 r.

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Zakres przedmiotowy pojęcia czynności sporadyczne, o którym mowa w art. 90 ust. 6 ustawy VAT, wyrok NSA z 13 marca 2020 r., sygn. I FSK 833/19	3
Kwestia stosowania art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT w przypadku zawarcia nieodpłatnej umowy służebności przesyłu na podstawie art. 305 (1) Kodeksu cywilnego, wyrok NSA z 13 marca 2020 r., sygn. III SA/WA 1095/19	3
Kosztem uzyskania przychodu jest wartość odpisanych wierzytelności uznanych za nieściągalne w kwocie brutto, wyrok NSA z 10 marca 2020 r., sygn. I FSK 830/18	3
Określenie stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej dla celów VAT, wyrok WSA w Gliwicach z 11 marca 2020 r., sygn. I SA/GL 1029/19	3
W celu skorzystania z prawa do zwolnienia dywidendy wypłacanej na rzecz udziałowca na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy CIT spółka nie ma obowiązku weryfikacji czy podmiot ten jest jej rzeczywistym właścicielem, wyrok WSA we Wrocławiu z 11 marca 2020 r., sygn. I SA/WR 977/19	4

Zakres przedmiotowy pojęcia czynności sporadyczne, o którym mowa w art. 90 ust. 6 ustawy VAT, wyrok NSA z 13 marca 2020 r., sygn. I FSK 833/19

Mając na uwadze orzecznictwo TSUE, należy uznać, iż całokształt przedstawionych we wniosku okoliczności, tj. liczba udzielonych gwarancji w ramach grupy kapitałowej, zaangażowanie zasobów spółki, a także stopień powiązania tych czynności z podstawową działalnością spółki (działalność internetowa) przemawia za uznaniem, że czynności te miały charakter sporadyczny w porównaniu z zasadniczą jej działalnością, a tym samym nie powinny być uwzględniane przy ustalaniu proporcji o której mowa w art. 90 ust. 2 i 3 ustawy VAT.

Kwestia stosowania art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT w przypadku zawarcia nieodpłatnej umowy służebności przesyłu na podstawie art. 305 (1) Kodeksu cywilnego, wyrok NSA z 13 marca 2020 r., sygn. III SA/WA 1095/19

Uwzględniając zasadę pewności prawa i określoności konstruowania obowiązku podatkowego w drodze ustawy, użyte w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT określenie „otrzymanie nieodpłatnie lub częściowo odpłatnie rzeczy lub praw”, należy rozumieć, jako niewywołujące przychodu w sytuacji, gdy czynność prawna jest ze swej istoty zawsze nieodpłatna (nabywanie następuje w drodze zasiedzenia służebności przesyłu lub gdy podatnik, korzystając z zasady swobody umów i kształtowania swej sytuacji prawnej, dokonuje czynności prawnej nieodpłatnie, w drodze umowy lub ugody sądowej). W konsekwencji, zawarcie przez strony nieodpłatnej umowy ustanowienia służebności przesyłu na podstawie art. 305 (1) Kodeksu cywilnego nie stanowi dla przedsiębiorstwa, na rzecz którego tę służebność ustanowiono, nieodpłatnego lub częściowo odpłatnego otrzymania rzeczy lub praw, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy CIT.

Kosztem uzyskania przychodu jest wartość odpisanych wierzytelności uznanych za nieściągalne w kwocie brutto, wyrok NSA z 10 marca 2020 r., sygn. I FSK 830/18

W przypadku braku uregulowania należności za kwalifikowanej uprzednio do przychodów należnych zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy CIT, a także

udokumentowania jej nieściągalności zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy CIT, można zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów, w myśl art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. a ustawy CIT, nominalną wartość tej należności, czyli jej wartość brutto.

Podatek należny od towarów i usług nie jest elementem przychodu podatkowego wobec czego przychodem należnym, o którym mowa w art. 12 ust. 3 ustawy CIT, jest kwota netto sprzedaży.

Określenie stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej dla celów VAT, wyrok WSA w Gliwicach z 11 marca 2020 r., sygn. I SA/GL 1029/19

W analizowanej sprawie spółka na terenie Polski nie posiada żadnego „punktu zaczepienia”, tzn. nie posiada żadnego zaplecza, żadnej infrastruktury ani żadnego zaplecza personalnego. Co więcej nie ma tutaj żadnego pracownika. Jej wszelkie „związki z Polską” wynikają wyłącznie z usług wykonywanych przez podwykonawcę. Podwykonawca, co dodatkowo trzeba podkreślić, nie jest podmiotem powiązaniem ze spółką. Przedstawiony stan faktyczny świadczy o tym, że ten związek spółki z Polską jest na tyle „rozłączny”, że trudno przyjąć, żeby spółka na terenie Polski miała stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Z orzecznictwa TSUE wynika, że aby mówić o stałym miejscu prowadzenia działalności to władztwo nad infrastrukturą i nad personelem musi mieć charakter rzeczywisty, czyli takie jakby był to własny personel i własna infrastruktura spółki. Tego związku w tym stanie faktycznym nie sposób się dopatrzeć. Organ też nie dopatrzył się tego związku bezpośredniego, niemniej jednak stwierdził, że „spółka posiada faktyczne władztwo nad zapleczem technicznym i personalnym, bowiem jest w stanie odpowiednio wykorzystywać je przy sprzedaży towarów (urządzeń elektrycznych i elektronicznych oraz ich akcesoriów). Infrastruktura techniczna i zaangażowanie osobowe podwykonawcy, wykorzystywane przez spółkę pozostają w ścisłym związku z dokonywaniem przez niego czynności podlegających opodatkowaniu”. W tym stanie faktycznym jest to twierdzenie nieuprawnione. Przyjęcie interpretacji organu prowadziłoby do uznania, że każde zawarcie jakiegokolwiek umowy z podwykonawcą na terytorium danego kraju świadczy już o tym, że mamy do czynienia ze stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej, co w świetle przepisów wydaje się być nieuprawnione.

W celu skorzystania z prawa do zwolnienia dywidendy wypłacanej na rzecz udziałowca na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy CIT spółka nie ma obowiązku weryfikacji czy podmiot ten jest jej rzeczywistym właścicielem, wyrok WSA we Wrocławiu z 11 marca 2020 r., sygn. I SA/WR 977/19

Z przepisu art. 26 ust. 1f ustawy CIT jednoznacznie wynika, że w przypadku dywidend odbiorca nie ma obowiązku składania oświadczenia, iż jest jej rzeczywistym, końcowym właścicielem. Jest to sprzeczne z logiką samej konstrukcji dywidendy. Wypłacający dywidendę nie ma obowiązku weryfikacji tej okoliczności. Oczywiście, ma obowiązek dochować należytej staranności przy weryfikowaniu okoliczności, które zwalniają dywidendę z opodatkowania, ale nie ma obowiązku spełniać warunków nie wynikających z przepisów.

W konsekwencji, zgodzić się należy z poglądem, że w celu skorzystania z prawa do zwolnienia dywidendy wypłacanej na rzecz udziałowca z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych (podatkiem „u źródła”) na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy CIT spółka nie ma

obowiązku weryfikacji czy podmiot, na rzecz którego wypłacana jest dywidenda jest jej rzeczywistym właścicielem.

Zdaniem Sądu, ciężko wyobrazić sobie sytuację, w której odbiorca dywidendy nie jest jej właścicielem. Podmiot otrzymuje dywidendę z tego tytułu, iż jest udziałowcem w jakiejś spółce. Po drugie, warunki do zwolnienia dywidendy z opodatkowania u źródła są określone w art. 22 ust. 4 i nast. ustawy CIT, a także obwarowane pewnymi warunkami formalnymi w przypadku dywidend powyżej 2 milionów zł, które wymagają złożenia oświadczenia przez odbiorcę tej kwoty. Z przepisu art. 26 ust. 1f ustawy CIT jednoznacznie wynika, że w przypadku dywidend odbiorca nie ma obowiązku składania oświadczenia, iż jest jej rzeczywistym, końcowym właścicielem. Jest to sprzeczne z logiką samej konstrukcji dywidendy. Wypłacający dywidendę nie ma obowiązku weryfikacji tej okoliczności. Oczywiście, ma obowiązek dochować należytej staranności przy weryfikowaniu okoliczności, które zwalniają dywidendę z opodatkowania, ale nie ma obowiązku spełniać warunków nie wynikających z przepisów.

A stack of coins is visible on the left side of the page, with some coins scattered in the foreground. The background is dark and blurred.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Przesłanki uznania prac rozwojowych za działalność B+R w rozumieniu art. 4a pkt 26 w zw. z art. 4a pkt 28 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 marca 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.618.2019.2.PC _____ 6

Sprzedaż ubezpieczonej opony stanowi kompleksową dostawę towaru podlegającą opodatkowaniu podstawową stawką VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27 lutego 2020 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.27.2020.2.EK _____ 6

Kwestia uznania dokonywanych transakcji na rzecz podmiotów unijnych za WDT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 marca 2020 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.621.2019.2.PM _____ 7

Przesłanki uznania prac rozwojowych za działalność B+R w rozumieniu art. 4a pkt 26 w zw. z art. 4a pkt 28 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 3 marca 2020 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.618.2019.2.PC

Z przedstawionego opisu stanu faktycznego wynika, że spółka opracowuje projekty nowych, innowacyjnych produktów o nowych zastosowaniach. Zakres prac obejmuje badania nad możliwością zastosowania nowych materiałów, nowej technologii produkcji czy nowych rozwiązań konstrukcyjnych detalu lub narzędzia celem obniżenia kosztów wytworzenia detalu w warunkach produkcji seryjnej bądź spełnienia określonych właściwości (polepszenie jakości detalu). Projekty obejmujące prace rozwojowe realizowane w cyklach badawczo-rozwojowych obejmujących fazę analiz, fazę koncepcyjno-projektową, fazę wykonawczo-prototypową oraz fazę testowania. W przypadku niektórych projektów cykl badawczo-rozwojowy dalej się toczy. W ramach poszczególnych faz cyklu wykonywano prace twórcze, a także wykorzystywano dostępną spółce wiedzę i umiejętności z dziedziny technologii produkcji oraz tworzenia i projektowania nowych, zmienionych i ulepszonych produktów. Spółka w ramach prowadzonych i opisanych wyżej prac rozwojowych poniosła szereg różnego rodzaju kosztów, stanowiących koszty kwalifikowane w rozumieniu art. 18d ust. 2-3 ustawy CIT.

Z ustawowej definicji wynika, że taka działalność musi mieć charakter twórczy. Posłużenie się tym sformułowaniem wskazuje, że działalność badawczo-rozwojowa to taka aktywność, która nastawiona jest na stworzenie nowych i oryginalnych rozwiązań, często o charakterze unikatowym, które nie mają odtwórczego charakteru. Po drugie, z art. 4a pkt 26 ustawy CIT wynika, że działalność badawczo-rozwojowa musi być podejmowana w systematyczny sposób. Po trzecie, taka działalność musi mieć określony cel, tj. powinna być nakierowana na zwiększenie zasobów wiedzy oraz ich wykorzystanie do tworzenia nowych zastosowań.

W ocenie organu opisane przez spółkę działania spełniają przesłanki do uznania ich za

działalność B+R w rozumieniu art. 4a pkt 26-28 ustawy CIT, gdyż są podejmowane w sposób systematyczny, mają twórczy charakter, z wykorzystaniem dostępnej aktualnie wiedzy i umiejętności z dziedziny nauki, technologii i działalności gospodarczej, a ich celem oraz wynikiem jest powstanie nowych produktów. Przy czym, działania te nie mają charakteru prac obejmujących rutynowe i okresowe zmiany wprowadzane do produktów. W konsekwencji, powyższe uprawnia spółkę do odliczenia od podstawy opodatkowania wydatków kwalifikowanych ponoszonych w związku z tą działalnością z uwzględnieniem limitów określonych w art. 18d ust. 7 ustawy CIT.

Sprzedaż ubezpieczonej opony stanowi kompleksową dostawę towaru podlegającą opodatkowaniu podstawową stawką VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 27 lutego 2020 r., sygn. 0114-KDIP4-3.4012.27.2020.2.EK

Spółka prowadzi działalność operacyjną w zakresie sprzedaży samochodów osobowych i dostawczych oraz części zamiennych do nich. W ramach swojej działalności gospodarczej spółka sprzedaje również opony i kompletne koła (opony na felgach) posiadające homologację. Spółka w celu uatrakcyjnienia swojej oferty sprzedażowej w zakresie opon, postanowiła sprzedawać wyłącznie ubezpieczone opony.

Zgodnie z przedstawionym opisem zdarzenia przyszłego, spółka nie będzie przenosiła na końcowych nabywców ubezpieczonych opon dokładnych kosztów składki ubezpieczeniowej przypadającej na daną oponę. Nabywca opony będzie obciążany ceną zakupu opony, która będzie miała w kalkulowanej wartości składki ubezpieczeniowej wyliczoną jako określony procent ceny opony, a więc zmienną w zależności od wartości opony. W rzeczywistości natomiast spółka będzie płacić stałą składkę ubezpieczeniową per opona, niezależnie od pierwotnej ceny opony. Z punktu widzenia ekonomicznego, a także według kryteriów stosowanych przez TSUE przy ocenie charakteru świadczenia, sprzedaż ubezpieczonych opon przez spółkę należy traktować jako kompleksową dostawę towarów podlegającą opodatkowaniu według podstawowej stawki VAT.

Kwestia uznania dokonywanych transakcji na rzecz podmiotów unijnych za WDT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 2 marca 2020 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.621.2019.2.PM

Wnioskodawca jest zarejestrowany dla potrzeb transakcji wewnątrzwspólnotowych jako podatnik VAT UE i będzie dokonywał dostaw towarów na rzecz spółek będących podatnikami podatku od wartości dodanej zidentyfikowanymi na potrzeby transakcji wewnątrzwspólnotowych na terytorium państw UE innych niż Polska, którzy z kolei będą dalej sprzedawać te towary (przede wszystkim za pośrednictwem Internetu) na rzecz odbiorców finalnych (tzw. transakcje łańcuchowe). Towary w wyniku dostaw będą transportowane bezpośrednio z Polski (z magazynu wnioskodawcy) do odbiorców finalnych, do państw UE innych niż Polska. Spółka polska będzie odpowiedzialna za transport towaru do odbiorcy finalnego.

Wnioskodawca będzie gromadzić dokumenty potwierdzające, że towar został wywieziony z terytorium Polski i doręczony do odbiorcy finalnego, m.in. w formie wydruków z platformy internetowej kuriera, potwierdzających wywóz towarów z terytorium Polski i doręczenie do odbiorcy finalnego. Wnioskodawca będzie miał możliwość powiązania poszczególnej dostawy towarów z danym dokumentem z platformy internetowej kuriera, w taki sposób, aby możliwe było przyporządkowanie danego dokumentu z platformy internetowej kuriera do konkretnej dostawy towarów. Na platformie internetowej

(...) będzie widniał ten sam numer dokumentu przewozowego, który będzie również na platformie internetowej (...). Ponadto, wnioskodawca dla każdej dostawy towarów będzie posiadał specyfikacje poszczególnych sztuk ładunku.

Należy stwierdzić, że będą spełnione warunki dla uznania dokonywanych przez wnioskodawcę dostaw towarów za WDT w rozumieniu art. 13 ust. 1 ustawy VAT. Posiadane przez wnioskodawcę dokumenty w postaci wydruku lub zapisanego dokumentu w postaci pdf z platformy internetowej kuriera, potwierdzającego, że towar został wywieziony z terytorium Polski i doręczony do odbiorcy finalnego (przy czym wnioskodawca będzie miał możliwość powiązania poszczególnej dostawy towarów z danym dokumentem z platformy internetowej kuriera, w taki sposób, aby możliwe było przyporządkowanie danego dokumentu z platformy internetowej kuriera do konkretnej dostawy towarów) oraz specyfikacji poszczególnych sztuk ładunku, będą stanowiły dowody z art. 42 ust. 3 i ust. 11 ustawy VAT, które (jak wynika z opisu sprawy) łącznie będą potwierdzały dostarczenie towarów, będących przedmiotem WDT do odbiorcy finalnego znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego innym niż terytorium kraju. W konsekwencji, dokumenty te będą uprawniały wnioskodawcę do opodatkowania tych dostaw stawką podatku w wysokości 0%, zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy VAT.

Należy zaznaczyć, że interpretacja została wydana w stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. (tj. przed wejściem w życie przepisów dot. quick fixes).

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ANDRZEJ TAUDUL
tel. +48 502 184 839
andrzej.taudul@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Jesionowa 22, 40-158 Katowice
tel. 32 732 33 45, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl